

De wereld veranderen (4): Onze opdracht voor de wereld.

Ik ben een mens. Niet zo maar een zoogdier dat wat op aarde rondscharrelt. Ik sta een trapje hoger.

Maar daardoor sta ik niet op mijn eentje, boven al het andere. Ik leef niet los van alles. Ik ben essentieel met alles verbonden. In het verre verleden stam ik af van sterrenstof, en ik ben er nog altijd van doordrongen. Nu ben ik heel concreet verbonden met onze aarde. Ik leef van onze aarde. Ik ben gewoon niet leefbaar zonder de aarde. Er is een constante wisselwerking tussen de aarde en mij. Ik moet dus wel begaan zijn met onze aarde, gewoon al omdat ik ben wat ik ben: een aardse mens.

Het gaat niet zo goed met onze aarde. Daar hebben we in de vorige vieringen al op gezinspeeld: op het terrein van waterbeheer, bij voorbeeld, of van de energie. En Paus Franciscus spelde het allemaal in detail uit in zijn laatste encycliek "Laudato si". Zoals heel wat wetenschappers voor hem de laatste twintig jaar. Als ik daar over nadenk, ga ik me bezorgd voelen, vooral voor de komende generaties. Maar het mag niet alleen bij gevoelens blijven. Ik ben ver-antwoord-elijk voor deze aarde: de aarde verwacht mijn antwoord op alles wat ze me geeft. Als mens heb ik de opdracht om me voor haar in te zetten. Het moet een goede aarde blijven - en meer en meer worden! Voor de volgende generaties vooral, die wij toch zelf op aarde zetten.

Ik ben ook een christen. Mijn Meester, Jezus Christus, wilde dat God zou regeren in onze wereld opdat zijn plan van goedheid erin gestalte zou kunnen aannemen. Hij vertelde me in een parabel dat mijn gaven moeten renderen voor dat Rijk Gods op aarde. Ik heb een zending om mij daarvoor in te zetten. Anders, zegt hij, ben je een ontrouwe dienaar, een onnuttige knecht.

Het is dus niet alleen omdat ik een **mens** ben dat ik verantwoordelijkheid draag, maar ook omdat ik **christen** ben. In zijn encycliek zegt Paus Franciscus: "Als het simpel feit van mens te zijn, mensen er toe beweegt zorg te dragen voor het leefmilieu waarvan ze deel uitmaken, moeten christenen op hun beurt er bewust van zijn dat hun verantwoordelijkheid voor de schepping en hun plicht t.o.v. de Natuur en de Schepper een essentieel deel zijn van hun geloof" (nr.64). Ik heb zoiets nooit in de catechismus geleerd; dit is wel een nieuwe klank!

Als medemens **en** als christen heb ik dan ook de opdracht om politieke leiders te kiezen en te beïnvloeden die dit ernstig nemen en er werk van willen maken. En daar is niet veel van te bespeuren! Want het is een kwestie niet alleen van mijn persoonlijk welzijn maar van het algemeen welzijn. Paus Franciscus zegt nog: "Een integrale ecologie is onafscheidbaar van de notie van het algemeen welzijn, een essentieel principe van sociale ethiek" (nr.156). Maakt dat wel genoeg deel uit van onze politieke partijprogramma's? Die hebben het vooral over centen: waar we ze kunnen vinden en wie ze zal krijgen. Zorg voor onze aarde moet ook deel gaan uitmaken van politieke programma's en beslissingen. Maar ook op mijn eigen kleine plek moet ik daar zelf eveneens werk van maken. Hoe ga IK met luchtbevuiling om? En met watergebruik? En met energieverbruik? Niets is immers zo dodelijk als onverschilligheid, als "laat maar lopen".

Onze opdracht is in de lijn van wat we daarstraks zongen: "Te doen gerechtigheid hebt Gij ons aangezegd. Geeft dat ons niets weerhoudt die lange weg te gaan. Dat elk zich nu verstout uw richting in te slaan".

Marcel Neels,
De Lier, 11 oktober 2015